

De poppendokter van Poppendam

Aan de noordrand van de stad leefde heel lang geleden een poppendokter. Hij woonde aan het eind van een lange weg, in een kleine boerderij met daarnaast een enorme schuur, waarin hij poppen en teddyberen repareerde. In de werkplaats stonden honderden kleine bakjes met verschillende kleuren ogen, poppenhaar, lapjes stof en allerlei soorten schoentjes. Op de grote naaimachine in het midden van de schuur maakte hij zelf kleren voor de poppen. Veel truien, broeken en rokken, maar ook echte feestjurken voor speciale gelegenheden. Jongens en meisjes uit heel Amsterdam Noord lieten hun poppen en beren repareren door de poppendokter en daarna zagen de knuffels er altijd nog mooier uit dan toen ze nog nieuw waren.

Elke dag ging de poppendokter met zijn bakfiets op pad om overal in Amsterdam Noord de kapotte poppen en teddyberen op te halen. Aan zijn bakfiets hing een grote bel en als hij daar aan trok, gingen er altijd wel ergens een deur open. Dan kwam er weer een kind aanzetten met een teddybeer met één oog of een pop waarvan de arm ontbrak. Of een moeder die hem vroeg om voor de verjaardag van haar dochter een feestelijke poppenjurk te maken. De poppendokter legde alle knuffels voorzichtig in zijn bakfiets en reed snel terug naar zijn werkplaats om de poppen weer als nieuw te maken.

Wat de kinderen niet wisten, was dat het de poppendokter meer en meer moeite kostte om de poppen terug te brengen. Zijn liefde voor

poppen was zo groot dat hij ze het liefst zo lang mogelijk bij zich wilde houden. Het was veel te gezellig om aan het eind van de middag thee met ze te drinken uit het poppenservies dat hij van zijn moeder had gekregen, met alle poppen en beren om hem heen. En om ze 's avonds te slapen te leggen in de bedjes die hij voor ze had getimmerd. De kinderen merkten wel dat het steeds langer duurde voor hij de poppen weer terugbracht en de moeders mopperden als hij pas na weken weer terugkwam. 'Ik heb het heel druk gehad', zei hij dan maar.

50 Nog altijd ging de poppendokter elke dag op pad, maar steeds vaker bleef zijn bakfiets leeg. Hoe hard hij ook belde, er gingen haast geen deuren meer voor hem open. Op sommige dagen belde hij op goed geluk aan bij mensen. 'Heeft u misschien nog iets te repareren voor de poppendokter?' Maar de kinderen en de ouders gingen liever naar een andere poppendokter. Toen hij een week lang voor niks door heel Noord was gereden, moest hij tot zijn grote verdriet besluiten om voorlopig met zijn werk te stoppen. Hij fietste terug naar de boerderij en staarde treurig naar de lege bedjes in de schuur.

Voortaan dronk de poppendokter in zijn eentje elke middag thee uit het poppenservies. Meestal schonk hij dan wel een paar extra kopjes in om het toch nog een beetje gezellig te maken, maar dat hielp niet echt. Hij vulde zijn dagen met het tellen van poppenogen en lapjes stof. Af en toe ging hij achter de naaimachine zitten om toch nog een feestjurk te maken, maar meestal maakte hij de jurk niet eens af. Waarom zou hij een jurk naaien als er toch nog geen poppen meer waren die hem aan konden trekken?

Op een van die eenzame dagen kreeg hij plotseling een idee. Hij moest poppenhuizen bouwen, het liefst een heleboel. Als de poppen dan weer bij hem kwamen, wilden ze vast nooit meer weggaan. Hij verzamelde in de schuur al het materiaal dat hij nodig had.

Die hele zomer bouwde hij de mooiste poppenhuizen die hij kon bedenken. Grote poppenhuizen, kleine poppenhuizen, roze en

blauwe poppenhuizen en zelfs een poppenhuis dat eruitzag als een klein paleis. In een mum van tijd had hij rondom zijn boerderij een hele stad gebouwd. En hij noemde zijn stad Poppendam.

Het enige probleem dat hij nu nog had, was dat de poppen niet vanzelf naar hem toe zouden komen. Hij moest ze een handje helpen. Weer ging hij elke dag op pad met zijn bakfiets, maar dan pas ver na zonsondergang. Als de kinderen sliepen, reikte hij met zijn lange armen door het raam en griste overal de poppen en beren van de kussens. Elke knuffel kreeg in Poppendam zijn eigen poppenhuis. De poppendokter maakte de mooiste kleren voor ze en dronk weer elke middag thee met ze uit het poppenservies. Voor even was hij de gelukkigste poppendokter van de hele wereld.

51

Niemand in Noord begreep ondertussen waar de verdwenen poppen en beren waren gebleven. Veel kinderen waren natuurlijk erg verdrietig, maar het meest bedroefd was Josselientje. Ze woonde in een klein straatje in een van de tuindorpen en treurde al weken om haar lievelingspop. Klarianne, heette ze en ze had blonde vlechtjes en de helderste blauwe ogen die je je voor kunt stellen. Josselientje had echt overal gezocht en haar ouders ook. Het leek er echter op dat Klarianne voorgoed verdwenen was.

52

Veel zin om naar school te gaan had Josselientje niet meer, maar haar moeder stuurde haar toch op pad. Op school aangekomen bleek dat eigenlijk iedereen inmiddels wel een knuffel kwijt was geraakt. Een beetje triest gingen ze allemaal in de kring zitten.

‘Misschien moeten we het er even over hebben’, zei de meester. ‘Heeft er iemand een idee waar alle poppen gebleven zijn?’

Sommige kinderen dachten dat de poppen misschien waren meegenomen door een kat of een vos, maar dan hadden ze ze vast al lang weer gevonden.

‘Een vervelende situatie’, vond de meester. ‘Laten we maar gaan rekenen, dan hebben jullie tenminste een beetje afleiding.’

Josselientje ging aan haar tafeltje bij het raam zitten. In de kring had ze niks gezegd, ze dacht alleen maar aan Klarianne. Als ze haar ogen dicht deed, zag ze de blauwe ogen van haar pop die heel lief naar haar keken. En de prachtige poppenjurk, wit met roze bloemetjes, die ze voor haar verjaardag had gekregen. Maar wacht eens, die poppenjurk? Wie had die ook alweer gemaakt?

‘De poppendokter’, schreeuwde ze door de klas. ‘Ik weet zeker dat hij meer weet over de verdwenen poppen!’

De meester legde meteen zijn krijtje neer: ‘Daar zou je best eens gelijk in kunnen hebben, Josselientje.’

Alle kinderen trokken snel hun jas aan en de meester fietste met alle kinderen naar de boerderij van de poppendokter.

Al van een afstandje zagen ze de prachtige poppenhuizen. Eenmaal bij de boerderij aangekomen, keken ze overal door de raampjes naar binnen, maar de poppenhuizen waren leeg.

De meester belde eerst aan bij de boerderij. Niemand deed open. Daarna klopte hij op de deur van de schuur. De poppendokter kwam meteen naar buiten. Door de openstaande deur zagen de kinderen alle poppen zitten, hun poppen, die allemaal net een kopje thee hadden gekregen. Ze stormden met zijn allen naar binnen. Josselientje zag gelukkig snel waar Klarianne zat en nam de blonde pop stevig in haar armen.

De poppendokter werd vuurrood toen hij zag hoe gelukkig de kinderen waren om hun poppen weer terug te zien. Hij keek naar de grond. ‘Het spijt me heel erg’, zei hij.

Om het goed te maken, gaf hij alle kinderen een poppenhuis – het paleis ging natuurlijk naar Klarianne. Alle kinderen waren dolblij, maar ze vonden het ook wel een beetje zielig voor de poppendokter.

Josselientje nam het woord. ‘Vanaf nu mag u elke zondag bij ons op bezoek komen. Om samen met de poppen thee te drinken. En u mag onze poppen ook weer maken als ze kapot zijn. Maar nooit meer stelen, belooft u dat?’

Dat beloofde de poppendokter. Poppendam was voorgoed verdwenen, maar hij had er zomaar een heleboel vrienden bij gekregen. Hij leefde nog heel lang en gelukkig in zijn boerderij aan de Poppendamergouw.

53

